

lig ved disse Love og har syntes, det var alt for stort et Paalæg, her var Tale om, vil jeg dog gøre det høje Ting opmærksom paa, at denne Betænkelse ingenlunde er et Udslag af mindre Velvillie overfor vore Statsfunktionærer. Jeg yder dem min fulde Anerkendelse som flinke, dygtige, pligtopfyldende Mennesker, men naar jeg vil sammenligne deres Forhold med den øvrige Befolknings Forhold, kan jeg ikke se rettere, end at vi ved at vedtage disse Love øve Uret mod store Dele af vor Befolkning. Det er en Uret mod den øvrige Befolkning, fordi disse Tjenestemænd have en meget lettere Gerning at udføre, end de have, der skulle kæmpe for deres Tilværelse i det praktiske Liv. Selv om disse under denne Kamp, under et langt større Arbejde end Tjenestemændenes, maaske i den raske og rørige Alder kunne faa lige saa meget at leve af som en Del af vore Statsfunktionærer, ere de dog uheldigere stillede i deres Alderdom, Forskellen bliver derved saa stor. Jeg er sikker paa, jeg ikke overdriver, naar jeg siger, at ikke $\frac{1}{4}$ af den danske Befolkning vilde være i Stand til, naar de gaa fra deres Bestilling i Livet, og de vilde anvende deres Formue til en Livrente, at opnaa den samme Livrente som, lad mig blot sige, den mindste Halvdel af disse Funktionærer. Naar jeg derfor overvejer disse Forhold, kan jeg ikke se rettere, end at det vilde være Uret at vedtage disse Lønningslove, som de foreligge, jeg tror, at man maa sørge for at faa Lønningerne bragte noget ned, og dette vil jeg henstille til det høje Ting. Sikkert er det, at vi kunne sagtens komme opad, men nedad er der stænget for os.

Der er en Betragtning gjort gældende her under disse Dages Forhandlinger, som jeg vil sige et Par Ord om. Jeg har faaet det Indtryk ved at høre de Udtalelser, der ere faldne fra flere ærede Medlemmer, at de ganske vist have haft nogen Betænkelse ved disse Forslag, men de have saa endt med at sige: Lad os kun tage Forslagene, saa faa vi Ro for en Tid. Jeg har for Resten sagt min Mening om det før. Jeg tror dog, at det er en Bevæggrund, som vi ikke maa handle efter i Øjeblikket. Jeg er sikker paa, at den danske Tjenestemandstand vil vide, at Rigsdagen til enhver Tid er i Stand til at give dem den Løn, de efter Tiderne fortjene. Det kunne vi altid naa at gøre, og jeg tror ogsaa, at de have faaet Indtrykket af, at vi ville gøre det. Og jeg synes, at det er en lovlig lille Bevæggrund at sige: Lad os saa faa Fred i nogle Aar. Jeg

tror heller ikke, vi faa det -- det har jeg talt om før --, men selv om vi fik det, forekommer det mig, det er vel voveligt at gaa længere, end vi synes, det er rimeligt under Hensyn til Tidens Behov.

Christian Rasmussen: Jeg skal til-lade mig at gøre nogle Bemærkninger til den højtærede Indenrigsminister og til den højtærede Minister for offentlige Arbejder angaaende deres Udtalelser om det, jeg har fremdraget, da jeg forrige Gang havde Ordet vedrørende Taksterne og forskellige andre Ting. Den højtærede Indenrigsminister mente, i Modsætning til mig og andre Medlemmer, der have haft Ordet, at de handlende meget gerne vilde forhandle Frimærker, selv om man nedsatte Rabatten for disse fra 4 til 2 pCt., og den højtærede Minister udtalte noget om, at han ikke kunde indse, hvorfor de handlende ikke skulde være villige dertil her lige saa vel som i andre Lande. Jeg vil dertil sige, at i de andre Lande, hvor jeg er kendt, kan man ikke faa Frimærker at købe hos handlende, medmindre man køber andre Ting samtidig, f. Eks. Prospektkort, Brevpapir eller den Slags Ting, og saa kan man ikke faa for et større Beløb Frimærker, end man køber Brevkort eller Brevpapir for. Det er Tilfældet i Tyskland, i Sverige og i Norge. Det kan jo være, der er andre Lande, hvor man har stillet sig anderledes, men i de Lande, hvor jeg kender Forholdene, er det saaledes. Jeg er overbevist om, at det samme vil blive Tilfældet her. Det vil sikkert ikke blive muligt for Publikum, hvis dette træder i Kraft, at gaa ind hos en handlende og købe et Frimærke; de ville i de allerfleste Tilfælde faa den Ulejlighed at henvende sig paa vedkommende Postkontor. Jeg er derfor stadig af den Opfattelse, at man burde komme bort fra denne Nedsættelse i Rabatten.

Den højtærede Minister kunde ikke forstaa, at jeg talte for at bibeholde den mindste Takst, 15 Øre, for Forsendelse af Pakker paa indtil 2 Pd.s Vægt. Den højtærede Minister mente, at det var en naturlig Ting at faa Ensartethed i Prisen for Befordring af Pakker ved Jernbane- og ved Postvæsen. Men er det nu det? Hidtil har man da haft eet „Væsen“, der befordrede saadanne Smaapakker paa indtil 2 Pd. for en rimelig Pris. Nu vilde altsaa Forholdet blive, at der ingen Steder var, hvor man kunde henvende sig for at faa saadanne Smaapakker befordrede for den ringere Porto. Jeg synes, man skulde bi-